

Златнитѣ кубета на голѣмата църква лъщѣха като малки слънца, а отсреща Витоша, още половината въ сѣнка, приличаше на тъменъ грѣбъ на грамадно животно.

Високо нѣкъде пѣха чучулиги. Бистри вадички шуртѣха изъ долинкитѣ. После се откри една пжтека между млада разлистена букова гора, въ дъното на която се бѣлѣеше манастиря.

— Сто-ой! — изкомандува Слави, като стигнаха до чешмичката съ пейка. — Тукъ ще оставимъ багажа. Ти ще го пазишъ — заповѣда той на Вълча — и тъй си дошелъ безъ позволение. А пъкъ ние ще отидемъ въ черква за върба.

Когато службата се свърши, изъ черквата излѣзоха премѣнени селяни и селянки, съ върбови вейки и се прѣснаха къмъ селото. Слави и Любенъ сложиха въ раницата две зелени вѣнчета, седнаха да починатъ и да обѣдватъ.

Слънцето се бѣше дигнало вече. Въ въздуха брѣмчеха пчели. Отнѣкъде идѣше звѣнъ на говеда, които пасатъ наблизу.

— Сега да се качимъ горе за цвѣтя — и обратно! — каза Слави.

Станаха и поеха къмъ кѣдравия връхъ надъ манастиря. Тукъ-таме, около дънеритѣ надничаха кѣсни минзухари, теменуги, иглики и скоро двамата юнаци се укичиха като сватбари. Неусѣтно бѣха стигнали върха. Почваше да се свечерява. Отгоре всичко се виждаше като на дланъ. Бѣше пусто. Жива душа не се виждаше. Само вѣтъръ съскаше на превала и развѣваше